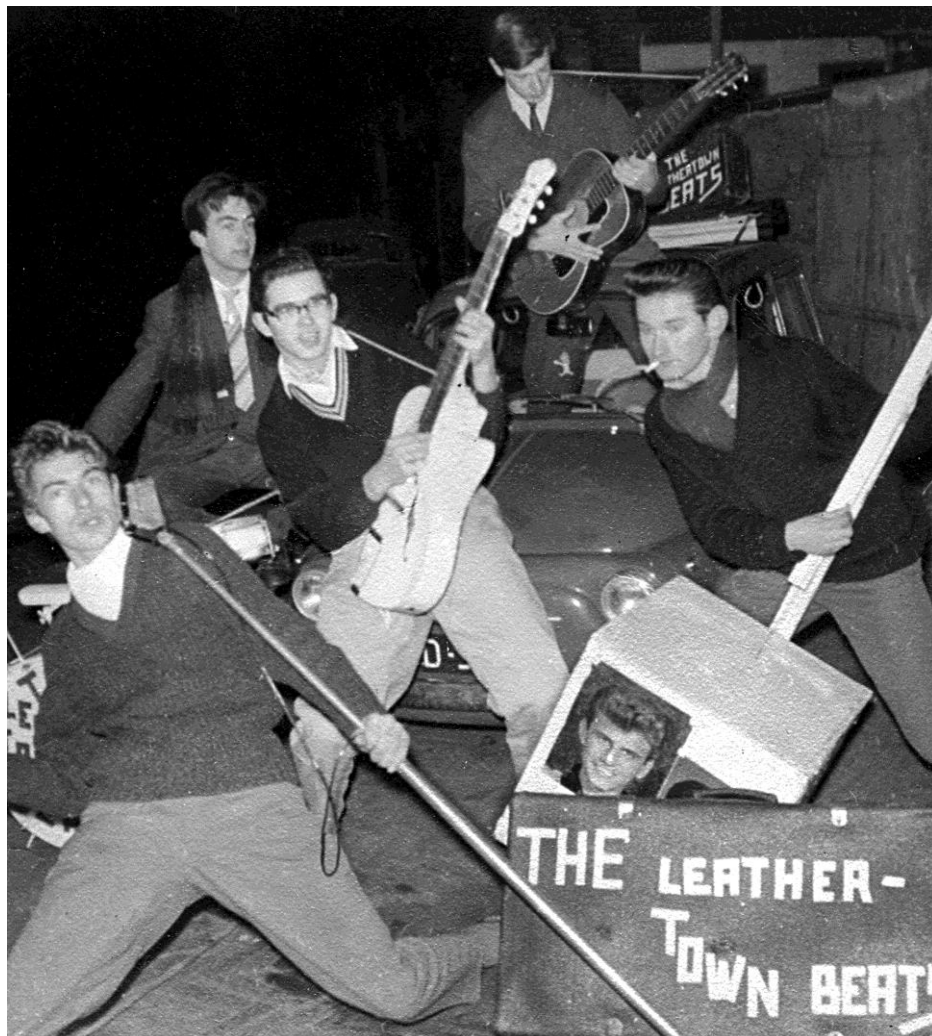

Van Pils Brothers tot Leathertown Beats.

De wederwaardigheden van een Waalwijks jaren- '60 bandje, opgetekend uit bewaarde feiten en de beleving van de nog levende bandleden.

Ja, zo moesten foto's van bandjes gemaakt worden in die tijd. Liefst met een luxe wagen op de achtergrond. Daarvoor hadden we beter de Mercury van Piet Klerkx kunnen vragen, in plaats van het Fiatje bestel van slijterij "de Sleutel" (Copal). Er mocht niet lang beslag op het auto'tje worden gelegd, want de drankbestellingen stonden binnen al klaar om weggebracht te worden.

Op de theekist- bas twee foto's van toenmalige sterren. Waarschijnlijk de achterkant van het blad "Romance" waar de zussen van Gerard Copal een abonnement op hadden. Links Bobby Rydell en rechts Bobby Darin. Nu volslagen onbekend. De foto moest natuurlijk "actie" uitstralen. Dat lukte zowaar voor twee minuten, daarna snel naar binnen, weg van de ijzig koude binnenplaats van brandstoffenhandel Coppens.

Op de foto ook de noodzakelijke koffers met soldeerbouten, isolatietape, extra bedrading etcetera om de gammele elektrische apparatuur aan de gang te houden.

Van links naar rechts: Rini Hogendoorn (crooner), Gerard Copal (drums), Ad van Liempt (lead guitar), Jan Bergmans (rhythm guitar) en Maarten Swarts (bass). Opname eind 1961 door Rini Heurter.

Het begin.

Van zijn neef uit Bussum had Ad van Liempt na een logeerpartij in 1961 een oude triplex Spaanse gitaar meegekregen. Er zaten zelfs nog een paar snaren op. Leuk om op te hangen aan de muur van z'n kamertje. Maarten Swarts was een vriendje uit Besoijen die hij op een goed moment, samen met een paar kameraden van Maarten's vroegere school, ergens trof. Al rondsloerend werden enkele thuisadressen aangedaan. Muziek (rock and roll wel te verstaan) sprak hen wel aan. Er werd een plaatje opgezet en toen de kaduke gitaar tevoorschijn werd gehaald was er ook al gauw getik met breinaalden op een houten stoel te horen. Het eerste "luchtspelen" was een feit. Maar echt spelen, dat zou natuurlijk veel interessanter zijn. Op 13 oktober 1961 besloten ze een "band" te beginnen.

Muziek maken.

En zo bouwde Maarten Swarts van een theekist, latten en waslijn zijn eerste bas, Jan Bergmans organiseerde een akoestische gitaar, Gerard Copal begon stoelen met houten zittingen, pannen en deksels te verzamelen om op te kunnen drummen, Ad van Liempt kocht snaren voor zijn Spaanse gitaar en Rini Hoogendoorn smeerde zijn stem met "dikbuikjes" pils. Het luchtspelen begon na aankoop van een schriftelijke gitaarcursus van Arie Ligthart van lieverlee op muziek te lijken.

Naamgeving.

Belangrijk: een naam. Onze puberale leeftijd kwam vooral tot uiting door stoer te doen. En stoer doen bestond toen voor een belangrijk deel uit pils drinken. Niet verwonderlijk dus, dat voor de naam "The Pils Brothers" werd gekozen. Ja, het moest natuurlijk wel Engels zijn, want met Nederlandstalig wilden we echt niet voor den dag komen. Maarten, tekenaar bij uitstek, maakte in die tijd legendarische tekeningen van enorm vet gekuifde nozems die met gitaren de meest bijzondere houdingen aannamen.

Onze muziek klonk goed, vonden we zelf, en we kregen een goede feedback van vrienden en vriendinnen. Maar als we verder wilden paste daar een naam als "The Pils Brothers" niet meer bij. Dus een nieuwe naam bedacht. Even werd het "The Pale Ale Brothers", wat wel wat zegt over het Engels dat we op school kregen voorgeschoteld. Uiteindelijk werd onze naam iets volwassener, gerelateerd aan Waalwijk en ritme: "The Leathertown Beats". Die was voor sommige Waalwijkers echt niet uit te spreken. Zo werden we bij het optreden bij broeder Romualdus' jubileum steevast aangekondigd met "en hier zen Ze Liedertoon Bets".

Keurig in de Echo van het Zuiden met een Nieuwjaarswens.

Ook onze eigen namen moesten natuurlijk Engels gaan klinken. Zo werd Ad Eddy, Jan Johnny, Rini Riny, Maarten Marty en Gerard Gene. Niet voor dagelijks gebruik. Wel voor het aankondigen van de bandleden bij een optreden.

Repeteren.

Het repeteren begon. Eerst bij de diverse vrienden thuis. Dat viel daar niet altijd even goed. Eens in de week gingen we spelen bij Nol van Engelen, die wij als impresario beschouwden en die ons met de ervaring in zijn vroegere Hawaiï- band "De Pechvogels" begeleidde om er iets van te maken.

Muziekles.

In de beginperiode kregen we ook muziekles. Dat gebeurde op de zondagochtenden bij Gerard thuis. Gerard's vader, John Copal, had vroeger een eigen show- en dansorkest gehad en vond het goed om ons de theorie achter de muziek bij te brengen. Langer dan een paar maanden hebben we dat niet vol gehouden, waarschijnlijk omdat er ook huiswerk moest worden gemaakt.

Na de fotosessie in de ijzige kou (zie foto voorpagina) onmiddellijk naar binnen, naar de achterkamer van de familie Copal. Daar was de kachel tenminste aan. Eigenlijk was het daar zo'n beetje ons thuishonk. De plaats waar een beetje begrip was voor onze muzikale activiteit. Maar bovenal was het er erg gezellig.

Bij de familie Copal kwamen we toch ook het meest samen. Altijd was er koffie en we konden er met onze kletsverhalen terecht. Bij de andere bandleden thuis was dat niet zo vanzelfsprekend. De activiteiten rond The Leathertown Beats werden bij Ad en Maarten thuis minder gewaardeerd. Bij de familie Copal waren er ook nog drie (eigenlijk vier, maar die was wel erg jong) knappe dochters, wat het bezoek daar natuurlijk ook stimuleerde. En als Pa

Copal 's avonds de asbakken ging leegmaken, was dat voor ons het sein om weer eens op te stappen.

Een eigen "home".

Nu had Ad een goede relatie met Henk Jansen, de antiquair die vlak bij hem in de Grotestraat 275 zijn winkel had. En onder die winkel was een kelder waar vroeger de ketels en kolenopslag voor de verwarming van het pand (ooit de ambachtsschool) stonden. Die kelder was buitenom bereikbaar via een stenen trap achter in het dammen- en gangenstelsel dat langs de bioscoop "Muis Sacrum" naar de voormalige tennisbaan van hotel "De Twee Kolommen" voerde.

Er zaten twee zonen van slijters in de band, Ad en Gerard. Dat betekende toch een regelmatige drankaanvoer in de kelder hoewel we dat ook niet teveel moeten overdrijven. De dam ter hoogte van de voorste fietser ging naar Muis Sacrum en vandaar linksaf, rechtsaf, weer linksaf en dan rechtsaf met het gemetselde trapje naar onze kelder "Het Lekke Pilsvat". Het was er allemaal vrij vochtig en donker. Links hotel "De Twee Kolommen", daarnaast de wijnhandel van Van Liempt en rechts de elektronica zaak van Van Drongelen- Rakona. Foto uit 1962.

En die kelder mochten we van Henk gaan gebruiken als repetitieruimte. Omdat er al jaren niemand meer in was geweest was het er een bende van jewelste. En het water stond er na al die tijd ook een 20 cm hoog. Met man en macht hebben we alles leeg gehaald en droog gemaakt. Een tweede kelder deed daarbij dienst om alle rommel in te gooien en werd daarna hermetisch afgesloten. Het schoongemaakte "clublokaal" was al gemeubileerd met de oude café- en rieten terrasstoelen van het hotel, die er nog opgeslagen stonden. Zelfs een oude bar was aanwezig. Met een partij overtollige lederverf werden de wanden door Maarten en Rini beschilderd met allerlei taferelen en spreuken. Mogelijk zijn die er nog terug te vinden. De kelder kreeg ook een naam, die op de buitendeur werd geschilderd. Dat kon natuurlijk geen andere zijn dan "Het Lekke Pilsvat".

Feestje in "Het Lekke Pilsvat", vermoedelijk oktober 1961. Hoe iedereen het daar uithield in de vochtige kilte met weinig zuurstof en de verbrandingsgassen van een petroleumkachel is achteraf gezien een raadsel. Zo nu en dan werd wel de buitendeur open gezet. Links Gerard Copal met een groen met goud geblokte stropdas en licht jasje (na deze avond zeker in de was!), afkomstig van het familielid van Rini Hoogendoorn uit Amerika. Daarachter

en van links naar rechts: Maarten Swarts, Jose Vloemans, twee schonen waarvan we nu niet meer zeker weten hoe ze heetten, Ad van Liempt, Tom Minke met zijn vriendin Marijke van Gestel en daarnaast Ernest Minke. Collectie Jan Bergmans.

Toen alles klaar was, kon er gerepeteerd worden met behulp van elektriciteit van “boven”. En wanneer het Henk Jansen te erg werd, trok die er gewoon de stekker uit.

Weer het feestje van oktober 1961, Van links naar rechts: Corrie van Drongelen, Jan Bergmans, Joyce de Tourton- Bruijns, Sietske Schalken en Rini Hoogendoorn. Achter de bar staat Jan van Liempt. Collectie Ad van Liempt.

Eind 1962 werd het toch te koud, te vochtig en te muf in de kelder, die allengs ook gebruikt werd voor gezellig samenzijn en “amoureuze uitstapjes”.

Voortaan gingen we op vrijdagavond in het schuurtje bij Gerard repeteren. Daar stond een potkachelje waarin we natuurlijk enorm vuurtje stookten. Soms kregen we een teveel aan rook en koolmonoxide, waardoor we naar buiten moesten vluchten. De buurman van Gerard, drogist Orië Dumoulin, vond die vrijdagse sessies maar matig. Hij ging dan in het aanpalende schuurtje flessen ammoniak overgieten, in de hoop dat wij vanwege de stank ons heil ergens anders zouden zoeken. Maar we hielden stand!

Ouders.

Enkele ouders keken toch wel bedenkelijk toen we de kelder betrokken. Ze vreesden dat het nozemdome en andere slechte invloeden (waaronder vrienden en vriendinnen) hun kroost op het slechte pad zou brengen. Daarbij viel te denken aan ontkerkelijking, criminaliteit en seksuele ontdekkingsreizen. Om ze gerust te stellen, stelden we voor om om de beurt bij een van de bandleden thuis te gaan repeteren. Bij Gerard ging dat tamelijk probleemloos. En bij de volgende werd dat alleen maar getolereerd, maar beslist niet op prijs gesteld.

De uitnodiging voor de ouderavond werd bij Drukkerij Tielen gemaakt.

Toen we eenmaal ons eigen home in de kelder hadden hebben we die geopend met een ouderavond, waarbij uiteraard muziek door onszelf werd gespeeld. Daarbij hebben die ouders ook met elkaar kennis gemaakt en hebben wij ons van de goede kant laten zien. Of het echt de verontrusting heeft weggehaald, is te betwijfelen. Maar er was een gedooftsfeer geschapen.

Financiën.

Het is al gezegd: geld voor onze activiteiten was er niet of nauwelijks. Van wat we soms kregen aan zakgeld of bijverdienden moesten ook andere zaken dan muziek betaald worden. Even probeerden we donaties los te peuteren, maar dat haalde niets uit.

DONATEURSKAART

Ter ondersteuning van de kas van
"THE PILS-BROTHERS"

Naam: -----
Adres: -----
Donateursgeld: f. 0,50 per maand.

De donateurskaart, die niets heeft opgeleverd.

De enkele optredens brachten ook niet veel op. We maakten de afspraak dat alles dat binnenkwam besteed zou worden aan instrumentarium voor de band. Het geringe positieve saldo was ontoereikend om daar structureel wat mee te doen. Ja, onderdelen kopen om de apparatuur te repareren. De balans opmakend moeten we vaststellen dat het beetje geld dat overbleef uiteindelijk aan feesten is opgegaan.

Waalwijk, 12-1-62

De Heer
Mevrouw
Mejuffr. *The Heatherdown Beats*

Debet aan de Fa. F. W. VAN LIEMPT
Giro 136173 Grotestraat 281 Telefoon 26 24

<i>De Heer</i>	35 39
<i>De</i>	57 23
<i>Jan</i>	16 62
	109 24
<i>Retour 12-1-62</i>	
<i>ret 15 70</i>	19 06
<i>ret 3 36</i>	84 18
<i>19 06</i>	84 18

Een drankrekening. De bedragen zijn in guldens.

Kleding en performance.

De meeste bands uit die tijd hadden mooie showkleding. Glitterjasjes in felle kleuren, rock and roll- dasjes (een dikke veter om je nek, bijeengehouden door een schildje en aan de uiteinden een versiering) en broeken met strakke pijpen. Dat was voor ons te hoog gegrepen; er was geen geld voor. We speelden dus in ons "Zondagse pak" (Ad en Jan vooral) of casual. Rini had een oom in Amerika die hem wel eens enorm brede en fel gekleurde stropdassen stuurde. Die droeg hij dan en ook Gerard leende die van hem. Ad leende van een vriendje ook wel een spijkerbroek met een zwart overhemd. Dat werd vlak voor een optreden aangetrokken, want spijkerbroeken en zwarte overhemden mochten niet van thuis.

Spelen in het "Zondagse pak" tijdens een repetitie in het Besoijense patronaat. Aan de bas Lambert Dumoulin. Collectie Ad van Liempt.

Andere bands in de mooie glitterpakken maakten er op het toneel ook een showtje van. Ze maakten samen dezelfde bewegingen (als The Shadows) of zongen begeleidende tekst (als soup-a-doo). Deze vormen van performance konden door ons niet worden opgebracht. We hadden er de uitstraling niet voor en misschien vonden we meezingen wel gênant. Bovendien zou er niets van te horen zijn, want we hadden maar één microfoon beschikbaar.

Wel waren er individuele performances. Rini ging met zijn microfoon (op standaard) helemaal achterover hangen tot zijn haren de vloer raakten. En kwam ook weer overeind. Geweldig succes bij de meisjes! De gitaren gingen natuurlijk regelmatig schuin omhoog de lucht in. Ook Maarten had zijn kunsten. Toen hij eenmaal een "echte" contrabas had zette hij die schuin neer en klom er al spelend (met handschoenen aan om zijn vingers niet aan de harde snaren open te halen) bovenop. Dat was ook de verklaring voor het feit dat hem regelmatig pilsjes ter aanmoediging werden toegeschoven.

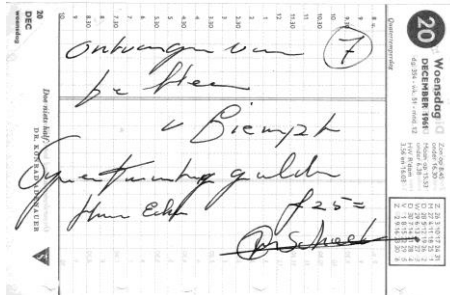
Instrumentarium.

Met de band ging het best. We hadden een gevarieerd repertoire in de vingers en het instrumentarium ging er op vooruit. Gerard had een echt drumstel op de kop getikt en Maarten had een wit geschilderde eigenbouw bas met twee snaren, model theekist, gekocht. Later gevolgd door een echte contrabas. Met een lening bij zijn vader kon Ad een fraaie akoestische gitaar met solo- holte kopen en Rini had zich het zingen van teksten eigen gemaakt zonder de tekst te kennen. Ook Jan had een akoestische gitaar die, evenals die van Ad, met een oortelefoontje "elektrisch" gemaakt werd. Via de vader van Gerard, die vroeger een dansorkest had, konden we diens oude zanginstallatie met versterker en microfoon gebruiken. Verder knutselden we alles zelf: luidsprekerboxen, kabels, aansluitingen en op een goed moment zelfs een nagalm- apparaat (dat het overigens nooit gedaan heeft vanwege een, zo bleek achteraf, nieuw gekocht maar defect onderdeel).

Een van onze eerste geluidboxen. Het exemplaar kwam van de niet meer gebruikte tennisbaan en werd daar na een baldadige avond door ons van de muur gesloopt. Pogingen werden gedaan om er een luidspreker in te bouwen, maar het geluid werd natuurlijk niks. En veel te onhandig om te gebruiken. Het is de laatste relikwie van de "Pils Brothers" en zal binnenkort op de belt belanden (tenzij er een aardig bod op wordt gedaan). Collectie Maarten Swarts.

Op het laatst hebben we een enkele keer een echo- apparaat gehoord bij Cees Schoelitz, de befaamde Waalwijkse gitarist die prachtig speelde maar niet wilde optreden. Hij maakte zelf zijn gitaarelementen en als we bij hem waren, zat zijn moeder er altijd bij te breien. "Gitaarhoezen", graptten wij.

Een nota van Kees Schoelitz voor de (dure) huur van zijn echo- apparaat.

Ook hebben we bij de laatste optredens wel een geluidsinstallatie gehoord bij Jaap Rink, een wat op zichzelf zijnde man die alle zelfgebouwde apparatuur op de fiets bracht en nauwkeurig een oogje in het zeil bleef houden. Stelt u zich verder niets voor bij ons eigen instrumentarium en apparatuur. We zaten nog op school en hadden gewoon geen geld. Dat in tegenstelling tot bandjes van werkende jongens of van jongens die vaders hadden die flink sponsorden. Desondanks hebben we er volop plezier aan beleefd.

Repertoire.

Was rock and roll natuurlijk de eerste keuze; we wilden toch wat meer zijn. Geen braaf combo, maar een mix van muzieksorten zodat we bij allerlei gelegenheden vooruit konden. Nederlandstalig was echter not done, daar waren we het allemaal over eens (met uitzondering van "Marijke" van Peter Koelewijn). En zo bouwden we een repertoire op van zowel instrumentale als vocale nummers. Veel populair, maar ook Engelse walsen en tango's. Die laatste soorten muziek werden geïnspireerd door wat we hoorden tijdens de danslessen die enkelen van ons hadden gehad.

Een greep:

I Need Your Love Tonight

Ruby Baby

The Big Beat

A Fool Such As I

My Baby Left Me

Guitar Boogie

Rave On

It'll Be Me

Travelling Light

Careless Love Blues

Don't Be Cruel

When The Saints

Three Steps To Heaven

Sweet Georgia Brown

The Young Ones

Who's Sorry Now

Wheels

I'm Beginning To See The Lights

Mona Lisa

On The Sunny Side Of The Street

Show Me The Way To Go Home

Some Of These Days

Pepito

Florentinische Nächte

La Bamba

When The Girl In Your Arms

The Twist en de

Ya Ya Twist. Bij het laatstgenoemde nummer kwam het Engels dat Rini bezigde helemaal uit de verf; de tekst "sittin' in a ya ya....." werd door hem op z'n Besoijens gezongen als "t'zit 'm in de aaier.....".

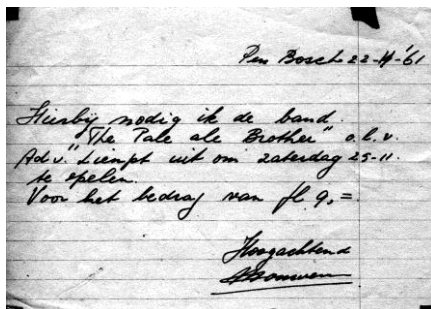
Ook eigen composities werden gemaakt en gespeeld. De "Pils Rock" (compositie van Ad), later "Leathertown Rock", was een instrumentaal nummer dat we aan het begin van een optreden speelden, terwijl het gordijn (indien aanwezig) voor het podium werd opengeschoven. Hoe simpel ook, want het was eigenlijk niet meer dan een eenvoudige drie-accoordenriff, het zette de toon wel. Andere instrumentale composities van Ad waren: "Le Barbouillard" en het illustere "Gloomy Gangster Alley Rock". Ook Jan en Rini lieten zich niet onbetuigd. Hun eigen composities waren vocaal. Jan maakte: "You Just Left Me" en Rini leefde zich uit op de "50 Megaton Explosion", "Zij kuste te goed" (waarschijnlijk autobiografisch, geïnspireerd door zijn vriendin Sietske) en "Yearning For Love".

Andere spelers.

De wens was altijd om er een pianist bij te hebben. Dat zou natuurlijk logistiek het een en ander betekenen, maar per saldo de muziek en performance verbeteren. Lambert Dumoulin werd bereid gevonden. Tot een echt optreden is het nooit gekomen, hoewel hij wel bij de band verbonden bleef. En toen Ad op zijn brommer door een vrachtauto werd aangereden en gewond thuis moest blijven heeft Kootje Vermeeren, een uitstekend gitarist, hem bij een optreden vervangen.

Optredens.

15 november 1961. Het eerste externe optreden was op de studentensoos van de HTS in Den Bosch, waar Ad studeerde. Daar aangekomen, bleek dat we er samen met een andere band zouden spelen, die van Jan Dobbelsesteen uit Mariaheide (een medestudent). Nu was de vader van Jan een grote aannemer en had zijn jongens flink gesponsord met apparatuur, muziekinstrumenten en glinsterende kleding. Het zag er prachtig uit! Zelfs een echo-apparaat hoorde tot de uitrusting. We wilden eigenlijk alweer opstappen, maar besloten het even aan te horen. En toen bleek dat die jongens (nog?) niet konden spelen. Niet zij, maar wij hebben de hele avond met succes doorgespeeld. Ons hele, nog beperkte, repertoire wel drie keer!

Uitnodiging voor het eerste optreden in de HTS- soos in Den Bosch. Daar was ook geen geld in overvloed!

27 januari 1962, 6 maart 1962 en 16 december 1962. Optredens in "De Hoge Braken" in Drunen voor de jeugdsoos en -instuif. De Hoge Braken was een gemeenschapshuis waar onder andere films werden gedraaid en toneelvoorstellingen werden gegeven, en ook "The Leathertown Beats" niet onbekend waren. Het gebeurde ook wel dat we er samen met andere bands speelden, zoals met "The Hot Rock Rollers" (later The Shakin' Arrows), ook uit Waalwijk. Die hadden zo beetje hetzelfde repertoire. Maar wat erger was, ze speelden eigenlijk best goed, misschien wel beter dan wij. En dat kon je natuurlijk nooit toegeven. De drummer ervan, Rino Pelders, verdween er door de aflopende toneelvloer tot grote hilariteit eens al drummend achter de coulissen. Bij het volgende nummer heeft hij toen z'n drumstel met touw vastgebonden. En omdat niet iedereen mee terug naar huis kon in de auto met instrumenten, liepen we dan in de nacht met hen samen wel terug naar Waalwijk, dikke verhalen vertellend en stoer gedrag vertonend.

AGENDA
Zaterdag 15 december :
8 uur Bleu Hawaii, alle leeft.
7.30 uur Jongeren-Sociëteit.
Zondag 16 december :
2 uur Jeugdfilm: De held van de locomotief.
4 uur Bleu Hawaii, alle leeft.
6.15 uur :
8.30 uur Jonge liefde, grote gevaren, 18 jaar.
8 uur : Instuif.

AGENDA
Zaterdag 27 januari :
8 uur: Hier Radio Luxemburg; alle leeftijden.
7 uur: Jongeren-sociëteit, Hoge Braken.
Dinsdag 6 maart :
8 uur: Houten Koppen, alle leeft.
7 uur: Jongeren-Sociëteit; alles Hoge Braken.

Aankondigingen in de Echo van het Zuiden voor de jongerensoos en instuif in de Hoge Braken.

24 februari 1962 (carnaval) in de Levensschool aan de Stationsstraat 84 in Waalwijk.

~24 FEBRUARI Prins Toepertoe I doet zijn intrede op de Levensschool. De grote mombakkussen gemaakt door René Pullens vormden met de vele kleurige ballonnen en talrijke kleurrijke bierviltjes die schitterden van zilverflitter, een prachtige versiering. De bar, kunstzinnig afgewerkt door Harrie de Ronde, werd bediend door de bar-keepers Henk Beerens en Bertus Schapers. "De Rowdies" met Antoon Boom en "The Leather Town Beats" onder leiding van Ad van Liespt vulden de school met sprankelende muziek. Iedereen stond er gekleurd op. Zowel de jongens als de meisjes hadden zich vol fantasie gekleed. Bart van Gerwen als Mexicaan - hij assisteerde bij tijd en wijle het orkest met zijn solo's op een bloemengieter - Johan Bruurmijn als Kozak, Harrie van de Heuvel en Theo Maas als twee gevangenen, enzovoorts. Bij de meisjes was alles even vlinderig en fleurig. Ik heb een jongen horen fluisteren dat de jury te veel uit mannen bestond: alleen de meisjes waren in de prijzen gevallen. Om twaalf uur werd het feest besloten. Moe van al het hossen, twisten en hoe al deze vreemdsoortige buitelingen ook mogen heten, ging ieder met plezierige herinneringen naar huis. Het was een uitbundig feest geweest. Iedereen had er lol in gehad. De bands hadden vol overgave gespeeld, de jongens en meisjes met plezier gedanst en gesprongen. Dat moeten we het volgende jaar zeker weer doen.

In het blaadje van de Levensschool werd de carnavalsavond met ons optreden beschreven.

De vader van Maarten zat in het bestuur en had er ons binnen geloodsd. Samen met een andere band, de Rowdies, hebben we daar onze leeftijdgenoten vermaakt tot het feest op een wel zeer Christelijk tijdstip (12 uur 's nachts) ten einde was. Nog vol van dat optreden zijn we toen nog gaan afzakken in gemeenschapshuis de Ouwe Toren in Baardwijk, waar enkele andere bezoekers ruzie met ons (geen Baardwijkers) zochten. Zoiets hadden we niet

eerder meegemaakt en het was een geluk dat een van de beresterke gasten uit de Levensschool (Herman Slaats), die er ook heen was gegaan, ons toen ontzette.

De Levensschool, speciaal om werkende jongeren meer toegerust te maken voor voor de maatschappij. Ook bekend als het KJC gebouw. Het stond in de Stationsstraat en werd later gebruikt om er de eerste gastarbeiders in te huisvesten. Bron: SALHA WAA83482-B.

2 april 1962. Broeder Romualdus, de bij leerlingen en Waalwijkse bevolking geliefde onderwijzer, vierde zijn 25- jarig jubileum als broeder. Hij gaf les aan de derde klas van de St. Petruschool en Ad was een van zijn leerlingen geweest. Vandaar dat die door het organiserend comité werd gevraagd met zijn band op de feestavond op te treden. We hadden er een gast- gitarist bij, Nico Swinkels van de "Hot Rock Rollers", die ook bij Romualdus in de klas had gezeten. Het werd een geweldige avond. Afgewisseld met allerlei andere programma- onderdelen speelden wij er lustig op los. En met de terugkerende aankondiging: "Hier zen Ze Liedertoon Bets" werd het een grandioos succes. Voor het jongere publiek in elk geval. Enkelen gingen er helemaal uit hun dak!

Optreden in zaal van Ko de Nijs, ofwel "De Gecroonde Leerse", bij het afscheid van broeder Romualdus. Een uiterst gezellig evenement waarbij diverse keurige jonge Waalwijkers helemaal uit hun dak gingen. Van links naar rechts: Jan Bergmans, Gerard Copal, Nico Swinkels (die was van de Hot Rock Rollers maar dat maakte niks uit), daarnaast Maarten Swarts en Ad van Liempt. Collectie Maarten Swarts.

30 april 1962. Viering van Koninginnedag in de Christelijke Lagere School van Besoijen. Naast een viering voor de ouderen had het comité Koninginnedag Besoijen ook voor de jongeren een avond georganiseerd, die geleid werd door Wim van de Ven. Wim was een zanger die onder de naam "Billy Van" een singeltje uitgebracht heeft met het nummer "I'm Confessin' That I Love You". Verder waren er de "Rianta's" (broer en zussen Van Hoof), en twee Besoijense zusjes (Van Iersel) die door ons ook wel de "Kasteel Sisters" werden genoemd naar de fietsenfabriek van hun vader. Verder "The Wings", een bandje met Frans Elbers, dat ook een paar nummers ten beste gaf.

20.00 uur Muzikale avond voor de jongeren op de speelplaats van de christ.lagere school, Grotestraat 45, onder leiding van WIM van der VEN. Optreden van :
de RIANTAS en
The Leather Town Beats Band
Voorts diverse amateurs uit het stadsdeel Besoyen.
Verplicht stoelhuur à 25 cent.

Aankondiging van de feestavond op Koninginnedag in Besoijen. Veel gezeten is er niet!

2 juni 1962. Optreden op de voorronde van het songfestival "Parade der Besten" in zaal de Gildenbond in Kaatsheuvel. Dat was me wat! Twee nummers mocht je spelen voor een zaal vol jong publiek. En wij niet alleen, een keur aan bandjes en andere amateur- artiesten traden er op. Wij kozen voor twee verschillende soort nummers; het wat swingend gebrachte "On The Sunny Side Of The Street" en de klassieke rocker van Elvis Presley "Don't Be Cruel". Er was een "bal" na, waar we ook nog wat nummers speelden en moesten stoppen vanwege een defect aan de geluidsinstallatie. De oogst was niet bijzonder: geen verkiezing voor de halve finale, maar wel een herkansing. We hebben het jury- rapport opgevraagd. Dat vermeldde: "Vooraf in het tweede nummer kon worden vastgesteld, dat The Leathertown Beats werken met aardige zettingen. Wel stelde zich de vraag of de opstelling van de band wel juist was. In een enkel geval overstemde het ene instrument het andere enigszins. Het lastige publiek maakte een zuivere beoordeling intussen niet eenvoudig. Een meer originele keuze van nummers en van de manier van brengen is aan te bevelen." Enigszins pedant hebben we toen afgezien van verdere deelname.

Parade der Besten 1962

PROGRAMMA

VOOR ZONDAG 3 JUNI 1962 IN ZAAL
DE GILDEBOND TE KAATSHEUVEL

1. THE ROWDIES

Lets make Love.
The Young Ones.

2. THE BEAUTIFUL SISTERS

Katoen-lied
?

3. THE CHAMROCKS

Ricardo
Michael

4. THE MERRY SINGING BOY AND THEIR GIRL

Bedankt lieve ouders.
Waarom krijg ik geen gehoor.

5. THE SKYSCAPERS

Tequila.
What a party.

6. DE WERELDREIZIGER

Aan de haven woont een...
Er is geen Trouwer harr, als dat van een soldaat.

7. THE LEATHERTOWN BEATS

On the sunny side of the street.
Don't be cruel.

8. THE BLACK HEADS

My bonny is over the ocean.
The Young Ones

9. HENK IJPELAAR

Weit ist die Weg.
La Paloma.

10. THE BLUE WINGS

Norman.
Tintarella di Luna.

PAUZE

11. ANTHONY AND HIS SKYLARKS

The Young Ones.
Mona Lisa.

12. THE SINGING GIRLS

Jippie Ajee.
Zwei kleine Italiener.

13. INE MAAS

Nina Bobo
Happy Jose.

14. THE HOT ROCK ROLLERS

Pretend.
Please come back.

15. DE EVERLY SISTERS

Goodbey Vaarwel
Waarom krijg ik geen gehoor.

16. DE ELLYOUNS

Katoenliedje.
De blauwe Zee.

17. THE LONGSTREETCOMBO (buiten mededinging)

18. THE YOUNG GIRLS

Zwei kleiner Italiener.
The Young Ones.

19. THE PLAYING ROCKERS

Hippy Hippy s'hake.
Dardanella.

Het programma van het songfestival Parade der Besten in Kaatsheuvel. Wie kennen we er nog van?

16 juni 1962, 29 juli 1962 en 15 september 1962. Optredens op het Zwembal van de Waalwijkse Zwemclub.

**WAALWIJKSE
ZWEMVERENIGING EN
REDDINGSBRIGADE**

Zaterdagavond j.l. werd in het paviljoen op het zwembad als afsluiting van het zomerseizoen 1962 een zeer geslaagde dansavond gehouden voor leden en genodigden.

De muziek werd verzorgd door de Leather Town Beats, o.l.v. A. van Liempt.

Verslag in de krant van een optreden op het zwembal in de Echo van het Zuiden.

Deze optredens waren helemaal in ons straatje. Het was er altijd oergezellig, er waren veel bekenden en er was een voor beide partijen uitstekende regeling getroffen. We werden voor onze optredens niet betaald, maar kregen gratis te drinken. En als we daardoor niet meer in staat waren om nog redelijk te spelen, was dat geen probleem. Dan werd de bandrecorder aangezet die verder de muziek verzorgde. Dat is ook wel eens gebeurd, maar toen was het ook wel echt laat geworden. De feesten werden aansluitend aan een zwemtournooi gehouden in het café van het zwembad "het Hoefsvan".

Tot slot wil ik de muziek complimenteren voor het feit dat ze met eenvoudige middelen toch zo'n uitstekende sfeer weten te scheppen. Ik wil de organisatoren dan ook adviseren om in de toekomst weer gebruik te maken van de Leather Town Beats, omdat het succes dan bij voorbaat verzekerd is. Bij volgende gelegenheden zal ondergetekende zeker weer van de partij zijn.

" Een danser "

Een opstekertje voor ons in het clubblad van de zwemvereniging.

Wanneer wij kwamen, zat de stemming er al goed in. Er was ook een "politie"- uur, dat wil zeggen op enig moment moest het feest zijn afgelopen. Vanwege de afgelegen ligging was het sluiten overgelaten aan Krien van Zon, de boswachter, die vlakbij woonde. Aangezien Krien de zon goed in het gevulde glas kon zien schijnen, verliep het sluiten soepeltjes. Wij mochten na afloop (geholpen door zijn dochters) ook mee naar zijn huis, waar Rini en Krien dan samen debatteerden over het opzetten van een draglinebedrijf en wij ons te goed deden aan de krat pils die achter de bank stond. Tussen de feestzaal en het huis van Krien lagen de kleedhokjes van het zwembad. Drie keer raden.....

7 juli 1962. Optreden in de jongens- Mulo in de St. Antoniusparochie ter gelegenheid van het vertrek naar Amerika van een lid van de familie Schardijn. Altijd afgevraagd wat die in ons zagen, want er waren toen veel Indo- bandjes die veel beter speelden dan wij. Maar we brachten het er zonder kleerscheuren af, al kregen we aan het eind van de avond nog wel wat raadgevingen mee.

15 december 1962. Optreden bij Hervormd jeugdcentrum "De Kolk" aan de Parade in Den Bosch. Dat liep weer goed, ondanks dat er tussendoor nogal wat aan de apparatuur gesleuteld moest worden. We gebruikten toen kabels met 5- polige DIN- pluggen. Daar moesten de draadjes aan gesoldeerd worden en dat was een vreselijk priegelwerk. Omdat er nauwelijks een trekzekering in zat, raakten de contacten nog wel eens los (of elkaar), en dan viel het geluid uit.

Een suikerzakje van het Bossche Hervormde Jeugdcentrum "De Kolk", toen overigens al aan de Parade gevestigd.

Het jonge publiek in De Kolk was op een bijzondere manier enthousiast. De paar keer terugkerende vraag van "Speelt u dat ruige nummer van "When The Saints" nog eens" zegt daarover wel wat. Rini had een klarinet meegenomen en verder sjouwden we ook nog een trombone en een banjo mee om te suggereren dat we ook daar goed mee uit de voeten konden. Dat was helaas niet het geval, sterker nog: niemand van ons kon er een noot op spelen. Lastige vragen hierover werden ontweken en dank zij het vroege sluitingstijdstip vielen we niet door de mand (saved by the bell)!

Om in Den Bosch te komen hadden we bij Mulders- Sars een Volkswagenbusje gehuurd. Omdat niemand van ons nog zijn rijbewijs had werd een trouwe fan, Gerard Snels, gevraagd te rijden. Die wilde dat avontuur wel aan. En zo gingen we op pad. Eerst het busje volplakken met "The Leathertown Beats" en op naar Den Bosch. Het was vrijdagavond, dus stond er aan het Raadhuisplein een rij nozems met de voorwielen van hun brommers tegen de stoepwand te wachten op de meisjes, die tussen de automatiek van Pulles- Heesbeen en de bioscoop Musis Sacrum paradeerden om opgepikt te worden en mee naar de film genomen te worden. Daarom eerst een rondje over het Raadhuisplein, om indruk te maken natuurlijk. De kosten van de huur vielen weg tegen de opbrengst van die avond, maar liefst fl. 65!

Een volgeplakte Volkswagenbus bij ons, achteraf gezien, laatste optreden.

Logistiek.

Ergens gaan spelen hield natuurlijk ook in dat de spullen en wijzelf daarheen vervoerd moesten worden. In Waalwijk ging dat meestal wel met de fiets. Maarten had na enige tijd een echte contrabas en gebruikte de grasmaaimachine als een karretje om het ding, lopend, mee te vervoeren. Maar drumstel en luidsprekers konden niet op de fiets mee. Daarvoor werd dan, met veel hangen en wurgen, wel het autootje van vader Copal (een erg kleine Fiat

500 bestel) gebruikt. Na het vervoer had het ding meestal een kapotte band, want die waren zo klein dat je met alle bagage al gauw op de velgen reed. Ook de al eerder genoemde antiquair Henk Jansen reed ons instrumentarium wel eens heen en weer naar een optreden. En voor het laatste optreden hebben we, zoals al vermeld, zelf een bus gehuurd.

Afloop, doorstart en einde.

Op een gegeven moment wilde of kon niet iedereen meer tijd, geld en inspiratie investeren in de band. En om verder te komen, was dat wel nodig. Er was dus een punt bereikt waarop we artistiek niet verder kwamen. Er kwamen andere zaken op onze individuele paden. Studie, die onderhand eens goed moest worden opgepakt, verkeringen die tijd en aandacht vroegen. Ook militaire dienst eiste zijn tol. Na 1962 was het gedaan met "The Leathertown Beats". Maarten en Rini zijn daarna, samen met Jozef van Nunen (gitaar), Ad Brekelmans (drums) en Peter van Hulst (gitaar) nog even door gegaan als "The Leathertown Five", maar de lol was er toch af. Na een paar avonden in Thalia was het definitief afgelopen.

Op de achterkant van deze foto stond: "In Dreams" (een bekend nummer van Roy Orbison). Dat had Rini Hoogendoorn er zelf opgeschreven. Zo zag hij zichzelf ook het liefst, de volle aandacht op hem gericht. Helaas is het een droom gebleven. The Leathertown Beats waren bij het maken van deze foto (patronaat Besoijen) reeds ter ziele. Dit is een gelegenheidsoptreden met van links naar rechts: Jozef van Nunen, die het later nog ver zou brengen als zanger bij de "All Stars", Ad Brekelmans, Rini Hoogendoorn en Peter van Hulst. Collectie Maarten Swarts.

Hoe is het de bandleden vergaan?

In onze levens zijn de jaren '60 natuurlijk van belang geweest. Het waren de jaren die invloed op onze vorming hebben gehad. Heel anders toch dan in de grote steden, waar bijvoorbeeld Provo ontstond. Toen wij stopten met de band, waren we allen onze volwassenheid aan het invullen. Min of meer serieuze verkering, militaire dienst, studie, Rini die een eigen levensfilosofie volgde. Stappen in de toekomst, zonder onze tijdroots te vergeten. De Beatles kwamen en dat betekende voor veel popmuziekvolgers het einde van de rock and roll. Maar bij ons bleef die toch altijd in het bloed zitten. Zo zijn Maarten en Ad nog eens naar een optreden van Jerry Lee Lewis gegaan, wat overigens een deceptie was omdat de ouwe King zowat achter zijn piano gedragen moest worden. Is er samen nog muziek gemaakt? Op een paar keer met Maarten, Rini (ook op de klarinet) en Ad wat "jammen" na, niet meer. Ad heeft vanaf zijn 60^e nog een jaar of zeven gitaar gespeeld in een jazzy band in Den Bosch. En heeft daarbij veel mooie akkoorden geleerd. Jan is de muziek wel trouw gebleven en speelt nog steeds met enkele bands in het Zevenaarse.

Rini, een verstokte roker van zware shag en Gouloise- sigaretten, is na een leven vol literatuur, filosofie en muziek, al in 1978 overleden aan longkanker.

Gerard trouwde en werd een van de eerste computerprogrammeurs. Hij overleed in 2004.

Jan zocht zijn heil in het leder, trouwde en zette zijn loopbaan voort als researcher in een kunststoffenbedrijf. Ook is hij vrijwilliger in een filmhuis en maakt nog muziek.

Maarten trouwde een van de dochters Copal, maar dat duurde helaas niet lang. Hij studeerde af aan St. Joost in Breda en heeft na een vrolijke voortzetting van zijn jeugd als

illustrator gewerkt. Daarna is hij een eigen bureau begonnen. Samen met Jack Didden is hij de auteur van diverse boeken; het merendeel over de 2^e wereldoorlog.

Ad ten slotte is getrouwd, werd stedenbouwkundige en had daarna nog enkele banen op provinciaal en Europees niveau. Hij was actief als vrijwilliger en schreef een boek en artikelen in diverse bladen.

In onze beleving is de band een belangrijke iets in ons leven geweest. Vriendschap, samen wat opbouwen, creatief bezig zijn. Met plezier kijken we er op terug. En nu we dit opgeschreven hebben verbaast het ons dat het maar zo'n korte periode is geweest! Alles bij elkaar genomen zijn we zeker niet slechter geworden van onze activiteiten in de jaren '60. Integendeel!

Ad 2009

Jan 2014

Maarten 2008

Februari 2014

Ad van Liempt, Rosmalen

Maarten Swarts, Waalwijk

Jan Bergmans, Zevenaar

Reactie? Mail naar advanliempt@hotmail.com